

Sygn. akt V CNP 72/11

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi C. P.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Okręgowego z dnia 22 czerwca 2010 r.

w sprawie

z wniosku C. P.

przy uczestnictwie W. P.

o podział majątku,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 kwietnia 2012 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Prawomocnym postanowieniem z dnia 22 czerwca 2010 r. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 16 listopada 2009 r. ustalając, między innymi, równe udziały stron w sprawie o podział majątku wspólnego.

Postanowienie Sądu Okręgowego wnioskodawczynie zakwestionowała skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w części ustalającej równe udziały w majątku wspólnym i związane z tym spłaty, a także koszty procesowe oraz w części zasądzającej od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. W skardze zarzuciła naruszenie prawa procesowego w postaci art. 381 k.p.c. w zw. z art. 217 § 2 k.p.c., naruszenie art. 386 § 1 i art. 386 § 4 k.p.c., skutkujące naruszeniem art. 78 oraz art. 176 Konstytucji RP.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniesiona skarga podlega odrzuceniu z dwóch przyczyn.

Po pierwsze, zgodnie z przepisem art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c. podstawą skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Wynika to z charakteru postępowania przed Sądem Najwyższym oraz z funkcji tego Sądu ukonstytuowanego jako sąd prawa, sprawującego nadzór nad działalnością sądów powszechnych w zakresie orzekania (art. 183 ust. 1 Konstytucji). Ocena dowodów pozostaje zatem wyłączną domeną sądów orzekających i nie może być kontrolowana przez Sąd Najwyższy.

Zarzuty wskazane przez skarżącą są związane z problematyką ustaleń faktycznych i korzystaniem przez Sąd z określonych środków dowodowych. Wywody skarżącej stanowią wyłącznie polemikę z oceną materiału dowodowego przeprowadzoną przez Sądy orzekające w sprawie. Nieprawdziwy jest powoływany przez skarżącą zarzut, że Sąd pominął dowód z przesłuchania wnioskodawczynie.

Z analizy akt sprawy wynika, że wnioskodawczyni była słuchana dwukrotnie (k. 38 – 39 i k. 525).

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia ograniczona tylko do zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów jest niedopuszczalna jako nieoparta na ustawowej podstawie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76; z dnia 9 maja 2005 r., V CNP 2/05, niepubl.; z dnia 28 marca 2006 r., V CNP 55/06, niepubl.).

Po drugie, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wymaga uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody wywołanej kwestionowanym orzeczeniem (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. w związku z art. 424¹ § 1 k.p.c.), a niespełnienie tego wymagania powoduje odrzucenie skargi (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Wnioskodawczyni nie uprawdopodobniła wystąpienia szkody wywołanej zaskarżonym postanowieniem. Skarżąca ograniczyła się do stwierdzenia, że szkody upatruje w konieczności zapłaty na rzecz uczestnika postępowania kwoty 57.248,32 zł, nie zawarła przy tym żadnego uzasadnienia.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł o odrzuceniu skargi (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).